

partörvényjavaslatról... következőket hozza pötlőlag: —

partörvényjavaslat tárgyában hozott... az az módosítások közül...

— Iparos-egyetek, vagy a gyári... bizonyos előnyök kieszközölése vé...

— A dolgozókat a fenyegetés, erő... büntetés, vagy bántalmazás eszközei...

— Az iparos-mesterek összehesze... ndási időnek mellőzésével segédek...

— változtatlanul maradt. — A 73-dik... a mestereket arra kötelezi, hogy...

— A 74. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 75. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 76. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 77. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 78. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 79. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 80. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 81. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

— A 82. §-ban, mely a kiskoru... gyároknak alkalmazhatóságát attól...

Előzetési árak: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 frt. Félévre 5 frt. Három hónapra 3 frt 50 kr. Egyenlő részletekben 10 kr. Előzetési pénz a minden köztelmény: Főpica és Vécsegyház földszint a szerkesztőséghez bérmentve küldendő.

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenkint ötször, hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, szombaton.

Ausztria újabb követelései Magyarországgal szemben.

Mindenki tudja, hogy a magyar király, koronázásakor megesküszik, hogy az ország területi épségét fenntartja és fenntartja, sőt az országot jogilag illető területeknek, visszaszerzésére esetében, Magyarországba bekebelezését is eszközöltetni fogja.

Az is tudva van mindenki előtt, hogy a Magyarország és Ausztria közt létre jött kiegyezésről szóló szerződésben, mely egy is alig elviselethető terhet rótt a nemzetre, a következők foglaltak: A magyar korona országai 1868-ik évi január 1-től kezdve, az eddigi államadosságok kamatainak fedezéséhez huszonkilencz millió s száznyolcvannyolcz ezer forintnyit állandó, további változás alá nem eső járulékat fizetnek.

Továbbá a közös adósságokhoz hozzá járulási arány a magyar korona országai és a Felsőnémetországi közt az 1868-ik évi január 1-től 1877-ik évi december 31-ig marad érvényben.

Ez igen tisztán van fogalmazva. S azt hinné az ember, hogy sem a rosszakarat, sem az önzés érdeke nem terjedhet odáig, mikép ama világos szöveget félre magyarázni meg is kísérhesse.

De később megragadtak minden szalmaszálat, mely a Magyarországi tönkretelére irányzott elnyomórendszer fenntartásába kapaszkodhatnak.

A vissza csatlolandó határvidékek lakossága arányában eső új teher elvállalására akarják szorítani Magyarországot a bécsi kormány tagjai.

Megis indították hadjáratukat a tul a Lajtáni lapokban is. Okoskodásuk ösztönésében magok sem hisznek ugyan, mert ismerik, hogy b e t u z e r i n t igazuk van a magyaroknak; hanem azt mondják, hogy a nemzetek életében nem egyedül a betű, hanem mindenképpen az ész- és erkölcsjog a határozó; annál fogva, mivel Magyarország a határvidékek visszacsatolásával, területben és népességben növekedik, terheinek is szaporodni kell; vagy is Magyarország tartoznék újabb összegek terhet nyakába venni, melyet még a 29 millió sulya földig nem görnyesztett!

De hiszen a határvidékek Magyarországtól eddig lett elszakítása már maga jogtalanság volt; s midőn a jogtalanság elkövetett, vajon az, ki a jogtalanságot elkövette, midőn ezzel felhagyni kénytelen, még jutalmat is érdemelne?

Vajon nem inkább Magyarországnak volna-e joga, a határvidékeknek Magyarországtól lett elszakítása időszakáról, viszeszakövetelni azon jövedelmeket, miket a Lajtáni pénztárba a határvidékekből befolytak?

Vajon megzafolható-e azon magyar jogi elv, hogy a járulékok követi a fővagyon? Napnál tisztább dolog, hogy ha van alapos követelés a határvidékek visszakapcsolására alkalmából: ugy az egyedül Magyarországra jávára esik Ausztria ellenében!

És mégis ok követeléseket ellentünkben. Elmondják, hogy mily prókator-nemzet vagyunk, midőn a törvény betűjéhez ragaszkodunk; — elmondják, hogy kárpótlás illel Ausztriát el vesztett területéért!

Mintha bizony jogos lett volna valaha a magyar határvidékek Magyarországból ki-s Ausztriába bekebelezése? Mintha a jogtalan foglalás jogot állapíthatna meg?!

Mintha a törvény melletti megmaradás nem az alkotmányos érzelmet szilárdosítja, hanem prókatorai szőrszálhasogatásra mutatna!

Mintha nem az ő álokoskodásuk volna igazán szárazprókatorói fogás, midőn egyesesség és törvény ellenére új követeléseket formálnak?!

Elmondják továbbá, hogy a határvidékek német pénz és véren foglaltatották vissza a töröktől, s így a Ausztriát illel.

No, már itt csakugyan zavarban vannak a szárazprókátorok; mert német érdek és Ausztria, két egymást kizáró fogalom; de meg az egész világ tudja, hogy a török hódítások hosszú időszakában Magyarország volt védbástyája Európának, közelebből Németországnak, és mindenestre a miveltségnek, a civilizációnak; — s ha Magyarország hősei — kik Ausztriát is száraz megmenték a végenyestől! — hüvelybe dugják vala kardjaikat a török ármatok alatt, rajta keresztül — s lehet, hogy a magyar alkotmány meghagyása mellett — elözlönlte volna a török hódító hadsereg Ausztriát — mely Sobieszkre is rászorult, — sőt egész Európát!

Minden ember jól tudja, hogy Magyarországnak a török elleni háborúi a mivelt világ és a kereszténység érdekeinek voltak; — mindenki jól tudja a történelemből, hogy Ausztria és Németország, a török hadjáratok alatt soha sem teljesítették egészen a pogány-ság elleni hadjárata Magyarországnak megígért séghadcsapatok kiszolgáltatását.

Magyar pénz és magyar vér óvta meg Magyarországot, sőt Európát a török rabigától, a polgárosodás érdekeit a századokra visszacsas veszélyeitől!

Tehát azok a jó urak ott a Lajtán tul lehetnének annyira igazságosok, nem Magyarországot, hanem a történelem nemtörvényes irányítását, hogy elismernék, mikép az ő őseiket is a magyar vitézség őltalmazta meg a török rab-szolgátság ellen!

Lehetnének oly bölcsék, oly vigyázók, Midőn vigasztaló mosolyával a tömeg közt tovább halad, a lépcsőzet alján egy sűrűn elfátyolozott nőalakot vet észre terdelpelve, mely esőleg terjesztette fel kezét, midőn közelebe ért. Fra Angelico! sajtáságos remegés fogta el a szíve, a nő fölemelt fejét, visszavetette fátylát.

Giuditta, a még mindig bájós Giuditta volt. A nő boldog sugárzó arccsal mosolygott mintha mondta volna, hogy most már minden lelki fájdalom megszűnt. Aztán halkán suttogta: — Most már Giulio is meghalt és én — eljöttem hozzá!... Mondtál mit tegyek!... — Folyamodjál az irgalmas nővérekhez — a nő fölvetél végett Giuditta, — válaszolt Fra Angelico és halálpádságot lepte el arcát. Ne kélekedjél, és ha hallatszra gondolj imáidban, gondolj rám is, mig az égben ismét találkozzunk, a midőn soha többé nem válnak el egymástól!

Ekkor keresztet vetett a nő homlokára, és távozott. Feljött elfojtott fájdalomköltés hangzott utána. A férfi gyorsan lépett, hogy ne hallhassa a nő zokogását. Azon este Fra Angelico halálos kimerültségben és ezerféle gondolatról gyötörtetve terült el fekhelyén; szeméit kerülte az álom; dacolt és tuszótt szívével.

Az éjjel felébredt a zárdába, melynek szabályaihoz oly szigorúan ragaszkodott s a jelen főnökének különös engedélye nélkül sem idegen zárdák, sem magán egének számára nem vállalt munkát, és annak urának meghatározását is ennek belátására bízta. Legnagyobb szerelmese legremekesebb képeit a fiesolei zárdá magányában festette. Itt teremtett Mária koronázását, és Szent Domokos csodáteleit. A Mária-fő, édes bájós kifejezésével Giovanni ifjú szerelme tárgyára, a szép szöke Giudittára emlékeztetve a szeméit.

Fra Angelico utolsó műve, mielőtt másodszor...

oly hűségesek jó hírnevük iránt, hogy történeti adatok ellenében ne hoznának fel oly bárgyu állításokat, — miket még az iskolás gyermek is kinevet! — És még tovább is fűzik ama szárazprókátorok okoskodásait, nem elégedvén meg a főnebb jelzettekkel.

Hivatkoznak Schleswig-Holsteinnak Dániától, — Nizzának és Savoyának Olaszországtól, Velenczének Ausztriától elszakítása viszonyaira; s azt mondják, hogy még a győztes hadfelek is átvették mindig az elfoglalt tartományok államadosságait; Magyarországot pedig szép békében gazdagítja magát a határvidékekkel, egy garast sem akar át-vállalni!

No ezen okoskodás hallatára csakugyan arczbaja szökölt az embernek a vér, a beszédemért a szándékos rossz akarat és ferdtési cselözvénykedés felett!

Vajon Magyarország csinálta-e ama tömérdek adósságot, midőn „méltányosságából” 29 milliót a nyakába vett?

Vajon Magyarország j a v a r a fordított-e abból csak egy fillér is, midőn folyó-vást azt láttuk, hogy Ausztria államférfiai Magyarországot Ausztria Kelet-Indiáknak kezeltek; kinsbányáit kiaknázták, kereskedési, ipar- és gazdasági mozgalmait elnyomták, — s nyerstermelő rab-szolgái helyzetbe sulyeszteti törekedtek!

Csak Magyarország jövedelmét fordították volna Magyarországra: azóta regeztul haladtuk volna őket mindenben!

Hogy nem félnek az igazság istentől, midőn új adósságok elvállalását merik követelni, midőn tisztán tudják, hogy az elvállalt terhek sem illették soha j o g i l a g a m a g y a r t!

A kapzság, a javvesztés, a rémisztés és fenyegetés, — miket fegyverrel használnak ellentünk, nem fog ezélt érni, reméljük. A magyar nemzet megadja, meg is adta azt mindig, amit elvállalt; lovagiasága sokszor aránytalan áldozatokra is ragadta és ragadja.

De, midőn léte és nemléte felett forog a kérdés; midőn terhek alatt görnyedő válnak nem bir többet; — sőt betegyen nyög a teher alatt: önként ki sem trütheti a mérég pohárát, mivel jó kismozdái kínálják...

A törvény, a jog, az igazság fegyvere, és az isteni gondviselésbeni bizalom: továbbra is megtartandják Magyarországot!

A rajztanári tanszék ügye. Tisztelet szerkesztő ur! Becses lapjában többször olvasva a rajztanári elleni panaszt, ez nekem igen jól esett, hogy oly melegen felfogta azon iparistűleket ügyét, a kiknek iparokhoz a rajzot kötvén van. Kérem levez szives ezen sorokat lapjába felvenni, annyival is inkább, hogy én voltam az, ki több iparos társam felkérésére 1867-ben a belrendezési bizottságban először orvoslást végett felmentem későbbben majd a kormánytól lejtő rendelet követhetőben, a vasárnapi iskola ügyben a nagy tanásteremben a városban levő minden czéhmaster összehívva, s ott a mennyiben iparhoz tartozók a rajztan, azon czéhmastersek együttesen panaszt emeltek orvoslás végett. Majd később a városi tanácsban, többször elolvastam, midőn a legközelebbi közgyűlésben tárgyalás alá vétethetik, s ha Révész Imre a mint hiszünk, engedni fog a közöbajtsáknak, egy egyszerű történeti mű létrejöttének kezdetén tul leszünk, s ha nehegy év múlva kikess leendő a mű: a szerző nevez kezesedik róla, hogy az mind irójának, mind a városnak, mind a hazai történelemnek nagy előnyére fog szolgálni. Ugyanazon küldöttség jeles esik számunkra emlékszórok készítését is kiltatásba helyezi jöve, midőn a városi pénztár kedvezőbb helyzetben leendő.

— Menter Zsófia tiszteletré tegnapelőtt este a Bika vendéglőben szűkebb körű társaság által bankett rögtönzöttet, mely oly jól ütött ki, hogy a mulatság reggeli 3 óra tájban ért véget. A k. a. vidám kedélye s csinos csárdás-táncza — mi külföldi létre meglepte a jelen

szoru, éke egy bájós kép látszék lenni, mely a hercegi páholyból nyíltan nézett az alatta és mellette elterülő közönségre. Azon kívánság volt, madhata bár kibien, hogy vajha e lény ne volna oly magas születésű, mert ez úde szín, e vidám homlok, ezen gyermeki tiszta, szende szemek, e bájós száj szerelme és nem távolból tiszteletré valának teremtetve. És csodálatos! mintha Zsófia hercegnő sejtette volna e vétkes gondolatot, — öltözte is megfelelő ezen egyszerű természetis szépségű kének; úgy látszék, hogy minden művészt kölcsönözve éket a búské női körnek engedett át.

— Nézzé csak, mily élénk, mily vidám! — szólt előrendő rangpályok egyikében egy idegen — az orosz követhet, — ha mosolyog, ha beszélő szemét kissé lesüti s aztán leirhatatlan bájjal német feltekint, ha beszédét piczi keze lejtésével kíséri, — hinne, hogy ily távolról is meg kellene érteni élecs szavait, naiv kérdéseit. — Valóban csodálatos! — felelt a követ.

— S hogyan? ez örömgé mégis csak álca volna? ó érezn, fájdalmasan érezn, szerencsétlenül szeretne s ennek dacára ily virgól, ily vídám volna? Nagysád — szólt az idegen a követ néhez fordulva — vajlja be, hogy tréfát ütött velem, mert ez égi lény iránt némi részvétet tanusítottam.

— Mon Dieu! bár — szólt ez fejt csóvalva — még sem hisz? Becsületemre, igaz, a mit mondtam. — S azért, szeret rangja alatti, midnezt pedig egy hozzá közelálló nőtl tudom, kinek figyelmet ilyesmi nem kerülhet el. S hogyan, hiszi ön, hogy egy hercegnő nem fog ily illelen viszonyt a világ szeméi előtt titkolhatni?

rosi tanácshoz, többféle czéhmasterek aláírásával ellátott folyamlatyánt adtuk be, — erre azonban sem mi választ sem kaptunk. Czéhmaster társaim ismét sürgetőleg kértek arra, hogy a közgyűlésben hoznám fel, kérdésképpen, hogy vajon a rajztanári ügyben lépés van-e már tette? En fel is szólaltam, s azon megnyugtatót nyertem tettes polgármester urtól, hogy már van egy tanácsnok kiküldve a rajziskola megvizsgálása végett. 1867 óta mi mindig vártunk a megnyugtató tanácsnokijelentést; s azonban ma 1870-ben ott állunk, hol voltunk 1867-ben.

Távol legyen — bocsánatot kérek — hogy a tanácsot bántsam, hanem azon kiküldött tanácsnoknak vételt romom fel, hogy oly lanyhán és hidegen vette azon sok iparosnak felajajlását; — annyival inkább, hogy csakis az iparos testület tudják megbírni a rajztanár szorgalmát, mert ki a tanács fel akar szabadulni, akkor bizonyítványt kell megkeltetni s minden elkészített darab rajzot köteles felmutatni. De oh fájdalom! mert a kiket, vagy harmadfél évről kap is bizonyítványt, beadott rajza megvizsgálása után tudatra jöttünk, hogy ha a tanártól a tanár kellő tanítást nyerne, őt, vagy hat nap alatt kellene annyira haladnia.

Ezeket elősorolva, most, a midőn a legközelebbi közgyűlés elhatározta, hogy május hóban tisztújítás lesz, s erre néve már saját kebeléből egy bizottságot is választott; bátor vagyok felkérni újságilag ezen bizottság elnökét épen úgy, mint az egész bizottság tag urakat, vegyék szívére a városban levő építkezéshez tartozó iparistűlekekben tanuló gyermekek ügyét, hogy a mitaonczánk is, a más városi tanácsokkal, a rajztudományban mintegy együtt haladhassanak. A jelenlegi rajztanártól pedig szabadítsák meg őket, mert a debreczeni tanácsnokok felszabadulván, más városban mennek dolgozni, — azokkal együtt meg nem állhatván, a város gyalázatára lesznek.

A G.

Ujdonások. — A honvédrókkant menházára Buzás Pál ur 10 frt, Komjáthy László ur 10 frt, Uray József ur m. k. honv. százados 10 frt, a debreczeni ref. főiskolaitársulat együt 5 frt, Matkó Ferenc ur (volt honvédrőkmester) 3 frt, Matkó Ferencné 1 frt 50 krt, gyermekeik: Matkó Mihály 50 krt, Matkó Zsuzsanna 50 krt, Matkó Katalin 50 krt, Matkó Mária 50 krt, Matkó István 50 krt adományoztak. Fösszeg 1000 ft 31 kr.

— Debreczen története megírásával Révész Imrét ajánlotta megbízatni azon városi küldöttség, mely e lapok szerkesztője által „Debreczen szellemi és anyagi teendők” cím alatt 1867-ben beadott s csak mostanában végig tárgyalt indítvány feletti javaslat-tétellel megbízottat. A javaslat a legközelebbi közgyűlésben tárgyalás alá vétethetik, s ha Révész Imre a mint hiszünk, engedni fog a közöbajtsáknak, egy egyszerű történeti mű létrejöttének kezdetén tul leszünk, s ha nehegy év múlva kikess leendő a mű: a szerző nevez kezesedik róla, hogy az mind irójának, mind a városnak, mind a hazai történelemnek nagy előnyére fog szolgálni. Ugyanazon küldöttség jeles esik számunkra emlékszórok készítését is kiltatásba helyezi jöve, midőn a városi pénztár kedvezőbb helyzetben leendő.

— Menter Zsófia tiszteletré tegnapelőtt este a Bika vendéglőben szűkebb körű társaság által bankett rögtönzöttet, mely oly jól ütött ki, hogy a mulatság reggeli 3 óra tájban ért véget. A k. a. vidám kedélye s csinos csárdás-táncza — mi külföldi létre meglepte a jelen

szoru, éke egy bájós kép látszék lenni, mely a hercegi páholyból nyíltan nézett az alatta és mellette elterülő közönségre. Azon kívánság volt, madhata bár kibien, hogy vajha e lény ne volna oly magas születésű, mert ez úde szín, e vidám homlok, ezen gyermeki tiszta, szende szemek, e bájós száj szerelme és nem távolból tiszteletré valának teremtetve. És csodálatos! mintha Zsófia hercegnő sejtette volna e vétkes gondolatot, — öltözte is megfelelő ezen egyszerű természetis szépségű kének; úgy látszék, hogy minden művészt kölcsönözve éket a búské női körnek engedett át.

— Nézzé csak, mily élénk, mily vidám! — szólt előrendő rangpályok egyikében egy idegen — az orosz követhet, — ha mosolyog, ha beszélő szemét kissé lesüti s aztán leirhatatlan bájjal német feltekint, ha beszédét piczi keze lejtésével kíséri, — hinne, hogy ily távolról is meg kellene érteni élecs szavait, naiv kérdéseit. — Valóban csodálatos! — felelt a követ.

— S hogyan? ez örömgé mégis csak álca volna? ó érezn, fájdalmasan érezn, szerencsétlenül szeretne s ennek dacára ily virgól, ily vídám volna? Nagysád — szólt az idegen a követ néhez fordulva — vajlja be, hogy tréfát ütött velem, mert ez égi lény iránt némi részvétet tanusítottam.

— Mon Dieu! bár — szólt ez fejt csóvalva — még sem hisz? Becsületemre, igaz, a mit mondtam. — S azért, szeret rangja alatti, midnezt pedig egy hozzá közelálló nőtl tudom, kinek figyelmet ilyesmi nem kerülhet el. S hogyan, hiszi ön, hogy egy hercegnő nem fog ily illelen viszonyt a világ szeméi előtt titkolhatni?

— Nem érthetem — suttog az idegen, gondolkodva névén ismét feléje — nem foghatom fel; e vidámság, e majdnem pajkos tréfa, — ez játék, szerencsétlen szerelm? Nagysád, nem érthetem!

— Ugyan miért ne volna vidám, bár? Hisz

— Menter Zsófia tiszteletré tegnapelőtt este a Bika vendéglőben szűkebb körű társaság által bankett rögtönzöttet, mely oly jól ütött ki, hogy a mulatság reggeli 3 óra tájban ért véget. A k. a. vidám kedélye s csinos csárdás-táncza — mi külföldi létre meglepte a jelen

szoru, éke egy bájós kép látszék lenni, mely a hercegi páholyból nyíltan nézett az alatta és mellette elterülő közönségre. Azon kívánság volt, madhata bár kibien, hogy vajha e lény ne volna oly magas születésű, mert ez úde szín, e vidám homlok, ezen gyermeki tiszta, szende szemek, e bájós száj szerelme és nem távolból tiszteletré valának teremtetve. És csodálatos! mintha Zsófia hercegnő sejtette volna e vétkes gondolatot, — öltözte is megfelelő ezen egyszerű természetis szépségű kének; úgy látszék, hogy minden művészt kölcsönözve éket a búské női körnek engedett át.

— Nézzé csak, mily élénk, mily vidám! — szólt előrendő rangpályok egyikében egy idegen — az orosz követhet, — ha mosolyog, ha beszélő szemét kissé lesüti s aztán leirhatatlan bájjal német feltekint, ha beszédét piczi keze lejtésével kíséri, — hinne, hogy ily távolról is meg kellene érteni élecs szavait, naiv kérdéseit. — Valóban csodálatos! — felelt a követ.

Nyilttérben megjelenő közlemény 5 hasábos sora 15 kr. Nagybbr terjedelmű, mint szinte több izbéli hirdetések alkú szerint a legolcsóbb árért. Bélyegdíj Minden beigtalásért külön 30 kr. Előfizethetni helyben: Telegdi K. Lajos és Csáthy Károly könyvkereskedésben s a szerkesztőségél. — Egyébutt a postahivatalok utján.

TÁRCZA.

A művész szerelme. — Beszély. — (Vége.)

Giovanni, vagyis amint később neveztek Fra Angelico, ezental csak anyagokat festett, és nem volt művész, még Rafaelt sem véve ki, a kinek anyagai oly könnyedén lebegők átlátszóbbak és légiesebbek voltak, mint azok, melyeket Fra Angelico de Fiesole teremtett, kit később a szerzetesek, sőt maga a nép is „il Beato”-nak nevezett.

Ó valódi szent életet vitt, ha a szigorú ön-megtágadást, büjtölést sat. annak lehet nevezni s buzgóan ápolta a betegeket, könyörülve a szegényeken is. Evek multak, s festői hire mint aranyugár terjedt szét. Először saját kolostornak díszítette föl remek fresco-képekkel, majd a san-marcoit és a santa Annuciata egyházat.

A san-marcoi kolostorban minden egyes czellát frescóval díszített föl, a kápolnát pedig Mária fogantatásának ékítette. Midőn e remek műveket bevégezte, V. Miklós pápa Rómába hívatta Fra Angelico, s azzal tisztelet meg a művészt, hogy a Vaticanban levő Lőrincz-kápolna kifestését bízta rá.

Ótől Lőrincz életéből festett egyes eseményeket, melyek a szent atyát annyira elbájolták, hogy jutalmul érsekséggel kínálta meg. De il Beato alázattal utasította vissza és visszatért a zárdába. Egy nappal oda visszatérte előtt még egyszer fölmerült lelkében a kedves nőnek alakja még egyszer lobbant föl ama szerelmi láng pillanatra, melyről önkint lemondott.

Ugyanis Fra Angelico, a vaticanból kilépve, a nép körülvette őt s még ruhájának szégyelkeit is csókolgatta.

Jutányosabb áron kaphatók. SINGER HENRIK kereskedésében, Pest, váczut 58. sz. a Balassa-féle ház közelében. Mindentféle löhérc, takarmány, répa és egyéb vetőmagvakat kivántra bizonyképen ügyintézően vásárolk be a legelősi kéából, s eredeti szakkal kölcsönök. Árjegyzékek bérmentesen küldetnek. Levélezés magyar és német nyelven. 39. 4-12

